

Capt Kościuszko
Squadron # 44.
R.A.F. M.E.

8.5.44.

Ljublemi moji sreča:

Šajpej sprejni najskreniji
pobran in govi poljup na moje niohi neperalene uste.
Tedi da jast sem prau in pi najboljem zdraviju, enako
upam et lebe in ostalim.

Draga tako rat bi ten li kaj veslega napisat, pa mi
na noben način nege, vse je tako žalostno in puno
obolsti mene, dnevni mi tako nekoneno počasi poteka.
iedina misel bi mi je neperalkoma v glavi, je, kdaj
pride tisti dan ko lebam da vli stisnem in katere je
poljubit, vse osti gnujeje namu et vse et jao, etli jiti
je niohi vrnogaj iudleju ihi mi do tako žalost,
podnem se nehadarom i ket et da poteka vse, al do glem
vle sadu puzjeje poitien, z velidar tedno jipindem do glem
vse mivnega spanja.

Ju do go polnoči zaspiu, usafu tedno se pebuam, pa
tudi Draga imen, a nasadost jst je prau oboli tuere,
le strauca satora plopotajo nad glavu et noinega stria.
Jih viraaj panoi, sem spet sanjal et lebi, saj je drugo
vstavovalia in glem, et dolet et ibes et tranpuh
vasa prej vesnu niohi et lebe Dragu sanjal, in mnogo
sem bna huadesen tej leji naci, katera mi podariba, prau
in glem et upa et jst et jst, etam et ne jmapu
matke sam et moje pndrage lepie.

Saj mnogo et temu samu neven, le to je ten, da jst
vsa skupaj, et tisti naci neperalkeni obzi, in ti mi si

rasne dogadjaje pivozobavaka, o naidi lepih piteplih dni skupaj pelitih, se sedaj opentim kakor so. Moj lepe rosen me bozale, in opentil sem moj lepe drevsko telo.

A ko te sem stemu k sedu in dakter poljubil, ti mi res bodi se mal pri meni, takrat se pebudim, prav raus da sem nuda da si pelih mene, a tista tucje berede, dakter razlozivo sem ih dicit, ko da si res ti pelih mene.

Aha ko piden k sedu, in vidim, da nisen pri tih, ampak o mojem satoru, nevero kakor tihko mi je do, saj razprav nemore opisat, pe zacetno je.

Lupi pes lbe ni zindija, o saj da moze dicit moj gosed pa magari enderat na teder, pa li lin vesen, a o vesnici ji ese dngare, kakor nesen v nesen se vidit, saj mi se zdijo leta, saj se ne li inen upanje da eubrat i to zindije bo kucado, li davek se prav ponisal,

Upam saj da hmal pride tisti dan, ko spet boun o mojem narocju, gledal tucje vesne oi, le p bozal in dakter poljubal, povij mi saj bodo tisti dnevi, sama ljubsen, samo usivonje, in veslje naidi ravzind se, katere tolko isra tyjjo osanderost, in puvto dngih dni.

Draga samo Boh mi naj dvava edranje, in hitro skupnost, pa sedi da tabrat bo veslje in zadovolstvo naidi ravzind se.

Z upanjem da hmal pride tisti lep dan, te najprej podravim in gorice poljubim.

Moj do groba svet bo. Moicich Trauer.